

[*Stauning.*]

Slagsmaalet næste Gang begynder. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved Skænderiet. Det er gaaet, som jeg forudsagde i Gaar: naar man har faaet tænkt sig om, kommer man paa bedre Tanker og ophører med at føre den Tone, som i nogle Dage har været staaende mellem venstre og højre Side her i Salen.

Den højtærede Statsminister sagde til mig angaaende mine Bemærkninger om Finanslovdebatten, at det var jo bemærkelsesværdigt, at *Stauning* savnede Mod til denne Gang at sige, i hvilken Retning Finanslovdebatten skulde ændres; jeg havde bare kritiseret, men savnede Mod til at sige, hvordan det skulde være. Jeg troede egentlig, det var en høflig Form; naar der sidder et Udvalg og behandler Sagen, kan det neppe være min Opgave her at give Anvisning paa, hvilke Ændringer der skal foretages. Der sidder et Udvalg og overvejer denne Sag. Men saaledes gaar det Statsministeren, han følger ikke med i Tingene, derfor kan han somme Tider komme til at plumpe ud med Ting, han ikke skulde have sagt.

Dette Spørgsmaal er rejst af mig. Det ved den højtærede Statsminister heller ikke noget om. Det er ikke saaledes, at jeg savnede Mod til at sige, hvorledes man burde indrette det; jeg fremsatte et positivt Forslag derom i 1925, da jeg havde den Ære at være Medlem af Regeringen. Da foreslog vi en ændret Form, og vi angav, hvorledes den ændrede Form burde være. Dette Forslag er gaaet til Overvejelse i et staaende Udvalg her i Folketinget. Dette staaende Udvalg behandler fremdeles Sagen. Det er de seneste Dage sagt mig, at Udvalget har indkaldt en Mængde Oplysninger om, hvordan Finanslovdebatten arter sig i andre Lande, og at det paa det Grundlag før eller senere vil komme med en Indstilling.

Det er derfor saare naturligt, at jeg ikke i Gaar gav Raad om, hvilke Ændringer der skulde indføres; jeg ved, hvad der foregaar indenfor Rigsdagens Mure, den højtærede Statsminister vidste det ikke, og derfor gav han sig til at regalere mig paa en Maade, som er overflødig.

Med Hensyn til den Form for Finanslovdebatten, som Ministeren mente var saa fortræffelig — han havde hittet paa at putte nogle Ugers Forhandling om andre Lovforslag ind i Debatten —, tør jeg maaske oplyse, at det var ligeledes den af mig ledede Regering, der i 1925 indførte den Ordning, idet vi paa en efter min Mening mere praktisk Maade, end det er sket i Aar, søgte at samle alle de Lovforslag,

som tidligere havde været til første Behandling, de Lovforslag, der hastede, og nogle, man forstod, at der mellem Partierne var nogenlunde Enighed om at fremme hurtigt, paa en enkelt Dag, hvorefter de blev bragt i Udvalg. Den 13. Oktober 1925 sendtes f. Eks. 11 Lovforslag i Udvalg, medens Finanslovdebatten den Dag var suspenderet, og saaledes foretog man hist og her under Finanslovdebatten paa en enkelt Dag Henvisning til Udvalg af en Række saadanne Lovforslag, som kunde bringe Arbejdet i Gang.

Vi har selvfølgelig intet imod, at Arbejdet paa den almindelige Lovgivning foregaar; men jeg har ment at have Ret til ved mine Bemærkninger at fremsætte en Tvivl om, hvorvidt den Form, vi har oplevet i Aar, hvor man afbryder Finanslovdebatten en hel Uge for at diskutere store Problemer, man aldeles ikke paa Forhaand er enig om, er en rimelig Fremgangsmaade. Det kan jeg fremdeles ikke erkende, det er.

Med Hensyn til Privatbanken og det Spørgsmaal, som den højtærede Statsminister dér særlig holdt sig til, sagde han, at det var alligevel saa, at Staten dog under en vis Form skulde eje og lede og finansiere de tre Virksomheder, som har været nævnt, og at jeg ved at være med til at kræve det havde gjort Landmandsbankens Afviklingsafdeling til en Affaldskasse. Det forekommer mig at være en højst mærkelig Betegnelse fra Statsministerens Side af en Afdeling af Banken, som er indstiftet ved Lov, og hvortil er henvist — ikke af mig, men af den foregaaende eller nuværende Handelsminister, jeg husker ikke hvem, men altsaa af en af de Handelsministre, vi i denne Periode har haft — en Række Engagementer fra Landmandsbanken, som af den ene eller anden Grund maatte henføres dertil, men aldeles ikke, fordi det er Affald. Der er virkelig mange baade sunde og gode Foretagender, som i Øjeblikket er til Behandling i Afviklingsafdelingen. Der er maaske ogsaa meget imellem, som kan betegnes med det Udtryk, som Ministeren brugte, men desuagtet forekommer det mig at være en underlig Form for Forhandling, indført af den højtærede Statsminister overfor en Institution, som er sat i Kraft ved Lov, og som har en fuldkommen legitim og hæderlig Opgave. Med Hensyn til Sammenligningerne med andre Tilfælde sagde den højtærede Statsminister, at Diskontobanken ikke fik den Statsgaranti, den forlangte, medens Andelsbanken ikke forlangte nogen Statsgaranti. Det er nu